ആയിഷ സ്കൂളിൽ നിന്ന് വന്നപാടെ ചോദിച്ചു: ഉമ്മാ, വീട് എന്താണ്?

ഉമ്മ പറഞ്ഞു: ഇതല്ലേ നമ്മുടെ വീട്?

അല്ല ഉമ്മാ. ടീച്ചർ പറഞ്ഞു വീട് എന്നത് ഒരു ഫീലിംഗ് ആണെന്ന്. അപ്പോൾ നമ്മുടെ വീട് എന്താണ്?

ഉമ്മ ചിന്തിച്ചു. ഉപ്പ വരട്ടെ, നമുക്ക് ചോദിക്കാം.

ആയിഷ ബാഗ് വച്ചിട്ട് അടുക്കളയിൽ വന്നു നിന്നു. ഉമ്മാ, എന്താ ഉണ്ടാക്കുന്നേ?

പായസം.

എന്തിനാ?

വെറുതെ.

ആയിഷ പുഞ്ചിരിച്ചു. അവൾക്കറിയാം വെറുതെ എന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി എന്നാണെന്ന്.

ഉമ്മ ആയിഷയുടെ തലയിൽ കൈ വച്ചു. പോയി കൈ കഴുകി വാ. പിന്നെ homework ഉണ്ടോ?

ഉണ്ട്. Drawing.

എന്താ വരയ്ക്കേണ്ടത്?

വീട്. അതുകൊണ്ടാണ് ചോദിച്ചത്. My Home എന്നാണ് topic.

ഉമ്മ ആലോചിച്ചു. ഉപ്പ വന്നിട്ട് ചോദിച്ചിട്ട് വരയ്ക്കാം.

ഉപ്പ വരാൻ എത്ര സമയമാകും?

ഉമ്മ ക്ലോക്ക് നോക്കി. ഇനി പെട്ടെന്ന് തന്നെ വരും.

ഉപ്പ വന്നത് ആറരയ്ക്ക്. വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ പായസത്തിന്റെ മണം.

അസ്സലാമു അലൈക്കും!

വ അലൈക്കുമുസ്സലാം! ഉമ്മ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു.

ആയിഷ ഓടി വന്നു. ഉപ്പാ!

ഉപ്പ ആയിഷയെ എടുത്ത് ചുറ്റി. എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു ഇന്ന് സ്കൂളിൽ?

അടിപൊളിയായിരുന്നു ഉപ്പാ, പക്ഷേ ഒരു doubt ഉണ്ട്.

എന്താ?

വീട് എന്താണ്?

ഉപ്പ ആയിഷയെ താഴെ ഇറക്കി. അവളെ നോക്കി. ഇതല്ലേ വീട്?

അല്ല ഉപ്പാ, ടീച്ചർ പറഞ്ഞു അതൊരു feeling ആണെന്ന്.

ഉപ്പ കസേരയിൽ ഇരുന്നു. ആയിഷയെ മടിയിലിരുത്തി. മോളെ, ഞാനൊരു കഥ പറയാം.

ആയിഷ സന്തോഷത്തോടെ തലയാട്ടി. ഉമ്മ അടുക്കളവാതിലിൽ ചാരി നിന്ന് കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഒരു പക്ഷി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന് പറക്കാൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എല്ലായിടത്തും പോകും. വലിയ മരങ്ങൾ, ഉയർന്ന കെട്ടിടങ്ങൾ, മലകൾ, നദികൾ - എല്ലാം കണ്ടു. ഒരു ദിവസം അത് വളരെ ക്ഷീണിച്ചു. എവിടെയെങ്കിലും വിശ്രമിക്കണം. ഒരു വലിയ മരത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. പക്ഷേ അവിടെ കാറ്റ് ആയിരുന്നു. സുഖമായില്ല. പിന്നെ ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ പോയി. അവിടെ ശബ്ദം, തിരക്ക്, അസ്വസ്ഥത. സുഖമായില്ല. പിന്നെ അത് കണ്ടു - ഒരു ചെറിയ കൂട്. വലുതല്ല. സാധാരണമായത്. പക്ഷേ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ…

എന്താ സംഭവിച്ചേ? ആയിഷ ചോദിച്ചു.

അവിടെ നിശബ്ദതയുണ്ടായിരുന്നു. സുരക്ഷിതത്വമുണ്ടായിരുന്നു. സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നു. ആരോ അതിനെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ അതിന് തോന്നി - ഞാൻ വീട്ടിലെത്തി.

ആയിഷ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ വീട് എന്നത്…

വീട് എന്നത് നമുക്ക് സുഖം തോന്നുന്ന സ്ഥലം. നമ്മളെ കാത്തിരിക്കുന്ന ആളുകൾ ഉള്ള സ്ഥലം. നമ്മൾ ആരാണെന്ന് മറക്കേണ്ടാത്ത സ്ഥലം.

ഉമ്മ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് ഇത് കേട്ടു. പുഞ്ചിരിച്ചു.

ആയിഷ ചോദിച്ചു: അപ്പോൾ നമ്മുടെ വീട് എങ്ങനെയാണ്?

ഉപ്പ നിർത്തി. അവളെ നോക്കി. നമ്മുടെ വീട്…

ഉമ്മ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് വന്നു. പായസം എടുത്തുകൊണ്ട്.

ഉപ്പ തുടർന്നു: നമ്മുടെ വീട് വലുതല്ല. വളരെ സാധാരണമായത്. പക്ഷേ…

പക്ഷേ? ആയിഷ.

ഉമ്മ അവരുടെ മുന്നിൽ പായസം വച്ചു. മൂന്നു പാത്രം.

ഉപ്പ പറഞ്ഞു: പക്ഷേ ഇവിടെ നമുക്ക് സുരക്ഷിതത്വമുണ്ട്. ഇവിടെ നമ്മൾ സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ നമ്മൾക്ക് വേണ്ടി ആരോ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉപ്പ ഉമ്മയെ നോക്കി പറഞ്ഞത് ആയിഷ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

ആയിഷ പായസം കഴിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: ഉമ്മ ഇന്ന് വെറുതെ പായസം ഉണ്ടാക്കി.

ഉപ്പ പറഞ്ഞു: വെറുതെ എന്ന് പറയുമ്പോൾ ഉമ്മ അർത്ഥമാക്കുന്നത് നമുക്കു വേണ്ടി എന്നാണ്.

ആയിഷക്ക് മനസ്സിലായി. ഓ… അപ്പോൾ വീട് എന്നത് ഉമ്മ ഉള്ളിടം?

ഉമ്മ നാണിച്ചു. അയ്യേ… എന്താ പറയുന്നേ.

ഉപ്പ പറഞ്ഞു: ശരിയാണ്. ഞാൻ ഓഫീസിൽ നിന്ന് വരുമ്പോൾ, ഈ ഗേറ്റ് കാണുമ്പോൾ, എന്റെ ഉള്ളിൽ എന്തോ സംഭവിക്കുന്നു. കാരണം ഉമ്മ ഇവിടെ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം.

ആയിഷ: എനിക്കും! സ്കൂൾ കഴിഞ്ഞ് വരുമ്പോൾ ഞാൻ ആദ്യം നോക്കുന്നത് ഉമ്മയെ.

ഉമ്മയ്ക്ക് എന്തോ കണ്ണിൽ നിറഞ്ഞു.

ഉപ്പ മെല്ലെ പറഞ്ഞു: അതാണ് വീട്. ഒരു കെട്ടിടം അല്ല. ഉമ്മയാണ്. ഉമ്മ ഉള്ളിടമാണ് നമ്മുടെ വീട്.

അന്ന് രാത്രി ആയിഷ ചിത്രം വരച്ചു. ഒരു വീട്. വരാന്ത. അവിടെ മൂന്നു പേർ. ഒരാൾ നടുക്ക്. രണ്ടുപേർ രണ്ടു വശത്തും.

ഇതാരാ നടുക്ക്? ഉമ്മ ചോദിച്ചു.

ഉമ്മ!

ഞാനെന്താ നടുക്ക്?

ഉമ്മയാണ് നമ്മുടെ വീട്. നമ്മൾ ഉമ്മയെ ചുറ്റിയാണ്.

ഉമ്മ വാക്കുകൾ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചു. കിട്ടിയില്ല.

ഉപ്പ പറഞ്ഞു: മിടുക്കിയായി എന്റെ മോൾ.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ആയിഷ സ്കൂളിന് പോകുമ്പോൾ ചിത്രം എടുത്തു.

ഉമ്മാ, ഈ ചിത്രം ടീച്ചറിന് കാണിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ proud ആയിരിക്കും.

അതെന്തേ?

കാരണം മറ്റുള്ളവർ വീടിന്റെ ഫോട്ടോ വരയ്ക്കും. ഞാൻ വരച്ചത് ഉമ്മയെ. അതാണ് യഥാർത്ഥ വീട്.

ഉമ്മ ആയിഷയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ഒരുമ്മ കൊടുത്തു.

ആയിഷ പോയി. ഉമ്മ വാതിൽക്കൽ നിന്നു. ആയിഷ ബസ്സിൽ കയറുന്നത് നോക്കി.

ഉപ്പ അകത്ത് നിന്ന് പറഞ്ഞു: എന്തായി?

ഒന്നുമില്ല.

കരയുന്നോ?

ഇല്ല.

ഉപ്പ അടുത്തു വന്നു. ഉമ്മയുടെ കൈപിടിച്ചു. എനിക്കറിയാം എന്താണെന്ന്.

എന്ത്?

അവൾ നിനക്ക് എത്ര വാല്യൂ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് നീ മനസ്സിലാക്കി. അല്ലേ?

ഉമ്മ തലയാട്ടി.

ഉപ്പ പറഞ്ഞു: നീ എപ്പോഴും ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ചെയ്യുന്നു. പായസം ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കുന്നു. വീട് വൃത്തിയാക്കുന്നു. എല്ലാം.

പക്ഷേ നീ അറിയണം - നീ ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നത് കൊണ്ടല്ല ഞങ്ങൾ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നത്. നീ ഉള്ളത് കൊണ്ടാണ്. നീ ആരാണെന്നത് കൊണ്ടാണ്.

ഉമ്മ കണ്ണ് തുടച്ചു.

നീ വീടാണ്. ഞങ്ങളുടെ വീട്. നീ ഇല്ലെങ്കിൽ ഇതെല്ലാം വെറും നാല് ഭിത്തിയും മേൽക്കൂരയും മാത്രം.

വൈകുന്നേരം ആയിഷ സ്കൂളിൽ നിന്ന് വന്നു. ഉമ്മാ! ഉമ്മാ!

എന്താ?

എന്റെ drawing ടീച്ചറിന് വളരെ ഇഷ്ടമായി! അവർ പറഞ്ഞു ഇത് most creative drawing ആണെന്ന്! വീട് എന്നത് ഒരു കെട്ടിടം അല്ല, people ആണെന്ന് ഞാൻ മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂവെന്ന് ടീച്ചർ പറഞ്ഞു.

ഉമ്മ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഉപ്പ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ആയിഷ ഉപ്പയോടും പറഞ്ഞു.

ഉപ്പ പറഞ്ഞു: ഉമ്മയോട് thank you പറഞ്ഞോ?

എന്തിന്?

ഉമ്മ ഇല്ലെങ്കിൽ നിനക്ക് വീട് എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാകുമായിരുന്നില്ല. കാരണം ഉമ്മയാണ് വീട് എന്താണെന്ന് നമുക്ക് കാണിച്ചു തരുന്നത്. എല്ലാ ദിവസവും.

ആയിഷ ഉമ്മയെ നോക്കി. Thank you ഉമ്മാ.

ഉമ്മ ആയിഷയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

രാത്രി ആയിഷ ഉറങ്ങാൻ പോയപ്പോൾ ഉമ്മ ചോദിച്ചു: എന്തിനാ മോളോട് thanks പറയാൻ പറഞ്ഞേ?

സത്യം അല്ലേ?

ഞാൻ വെറുതെ സാധാരണ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു.

ഉപ്പ ഉമ്മയെ നോക്കി: സാധാരണമായത് അല്ല. നീ എല്ലാ ദിവസവും നമുക്ക് വേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു. പായസം ഉണ്ടാക്കുന്നു വെറുതെ. വീട് വൃത്തിയാക്കുന്നു വെറുതെ. നമ്മളെ നോക്കുന്നു വെറുതെ. പക്ഷേ ആ വെറുതെയുടെ ഉള്ളിൽ സ്നേഹമുണ്ട്. ത്യാഗമുണ്ട്. ഒരു വീട് ഉണ്ടാക്കാനുള്ള എല്ലാം.

ഉമ്മ നിശബ്ദയായി.

ഉപ്പ തുടർന്നു: ആയിഷ ഇന്ന് മനസ്സിലാക്കി - വീട് എന്താണെന്ന്. പക്ഷേ എനിക്ക് വളരെ മുമ്പേ അറിയാം. വീട് എന്നത് നീയാണെന്ന്.

ഉമ്മ ഉപ്പയുടെ തോളിൽ തല ചാരി.

ഉപ്പ എഴുന്നേറ്റു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ വരാം.

എവിടേക്കാ?

ഉപ്പ ആയിഷയുടെ മുറിയിലേക്ക് പോയി. വാതിൽക്കൽ നിന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ അവൾ എന്തോ തിരക്കിലാണ്.

മേശപ്പുറത്ത് കളർ മഷികളും പെൻസിലുകളും. ഒരു വെളുത്ത തൂവാലയിൽ ആയിഷ ശ്രദ്ധയോടെ എന്തോ എഴുതുകയാണ്.

മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ ചെറിയ ബലൂണുകളും നിറത്തുകലുകളും കൊണ്ട് അവൾ സ്വന്തം രീതിയിൽ അലങ്കാരം ഒരുക്കിയിരുന്നു.

ഉപ്പയ്ക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായി. പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ നിന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആയിഷ വാതിൽക്കൽ എത്തി. ഉമ്മാ… ഒന്ന് റൂമിലോട്ട് വരുമോ?

എന്താ മോളേ?

ആയിഷ ഉമ്മയുടെ കൈപിടിച്ച് മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.

അകത്തു കയറിയ ഉടനെ, ആയിഷ ഉമ്മയുടെ നേരെ ചാടി. ചെറിയ കൈകളിൽ മടക്കിവെച്ചിരുന്ന തൂവാല നീട്ടി.

Happy Birthday, ഉമ്മാ!

ഉമ്മ ഞെട്ടി നിന്നു.

അതിലെഴുതിയിരുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ ശ്വാസം നിന്നു.

Home is not where you live. Home is where they wait for you.

Happy Birthday dear ഉമ്മാ…

ഉമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. കണ്ണുനീർ കവിളിലൂടെ ഒഴുകി.

ഉമ്മാ… ഇഷ്ടമായോ? ആയിഷ ചോദിച്ചു.

ഉമ്മയ്ക്ക് ഒന്നും മിണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഉപ്പ പെട്ടെന്ന് മുന്നോട്ടു വന്ന് ഉമ്മയെ താങ്ങി.

ആയിഷ മറുവശത്ത് ചേർന്നു.

മൂന്നുപേരും ഒരുമിച്ച്. ഉമ്മ നടുക്ക്.

അതെ… ആയിഷ ഇന്നലെ വരച്ച ആ ചിത്രം തന്നെ. ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിശബ്ദത.

പിന്നെ ഉപ്പ പുഞ്ചിരിച്ചു. ആയിഷയോട് തമാശയായി പറഞ്ഞു: ഉമ്മ ഇന്ന് വെറുതെ പായസം വെച്ചതാണത്രേ? നമ്മൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ലല്ലേ?

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു.

പുറത്ത് നിലാവ്. വീട്ടിൽ നിശബ്ദത.

പക്ഷേ ആ നിശബ്ദത നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് സ്നേഹം കൊണ്ട്. സുരക്ഷിതത്വം കൊണ്ട്. പുഞ്ചിരി കൊണ്ട്.

വീട് എന്നത് ഇഷ്ടികകളും ചുമരുകളും ചേർത്ത് പണിയുന്നതല്ല.

അത് സ്നേഹവും കാത്തിരിപ്പും കൊണ്ടു ദിവസേന നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയമാണ് —

നിരുപാധികമായി സ്നേഹിക്കുന്ന, എപ്പോഴും കാത്തിരിക്കുന്ന, എന്നും സ്വീകരിക്കുന്ന ഉമ്മയുടെ ഹൃദയം.